

INTERVIEW | ABATTOIR FERME, VAN EDGAR ALLEN POE TOT DEATH METAL

U kunt op korte termijn naar twee nieuwe stukken van Abattoir Fermé. En naar een film. En dat is pas het begin.

‘We maken geen theater om te choqueren’

VAN ONZE MEDEWERKER

MARK CLOOSTERMANS

MECHELEN | Stef Lernous, regisseur, en Chiel Van Berkel, acteur, poseren voor de piano die gebruikt wordt in *Nimmermeer*, dat morgen in première gaat. Het stuk over Edgar Allen Poe, voor kinderen vanaf acht jaar, is een samenwerking tussen Abattoir Fermé en het figurentheater De Maan. Intussen zit een ander Abattoir-lid, Joost Vandecasteele, volop in de repetities voor *They eat people*, een coproductie met Union Suspecte. Coproductie is het sleutelwoord bij Abattoir Fermé. Het gezelschap begint aan een soort queeste door het Vlaamse theaterland-schap. Er staan samenwerkingen op het programma met Theater Malpertuis, Lod en Crew. ‘We willen niet incestueus worden’, zegt Stef Lernous. ‘Ik denk dat onze tekstloze voorstellingen nog een jaar of drie, vier mee kunnen, maar we blijven niet eeuwig in die stijl verder werken.’ ‘Artistieke samenwerkingen bieden bovendien de kans om zaken uit te proberen. We willen al jaren een klassieke toneeltekst opvoeren. Met Piet Arfeuille (de nieuwe artistiek leider van Malpertuis, red.) zal dat nu effectief gebeuren; we gaan een Strindberg doen. En het zintuiglijke theater van Crew boeit me ook: hoe ver kan je gaan in die technologie? Muziek, ten slotte, wordt een steeds belangrijker gegeven in onze voorstellingen. Een samenwerking met een muziektheatergezelschap moest er ooit eens van komen. We denken aan een soort opera met *death metal*-zangers.’

Afwijkend

Dat Abattoir zich niet wou inperken, bleek vorig seizoen al; toen verrasten ze hun fans met een afwijkende voorstelling. ‘Ons publiek verwacht bepaalde, choquerende beelden van ons’, zegt Lernous, ‘maar ik maak geen theater om te choqueren. *Hardboiled* is minder goed ontvangen — men had het over ‘Abattoir light’ — maar het is wel onze best verkochte voorstelling en er is over

geen enkel stuk meer geschreven. Ze wordt nooit onze beste voorstelling genoemd, maar ze levert wel de interessantste essays op.’ En vergeten we het buitenland niet. ‘Nederland is gelukt’, luidt het. ‘Ik denk dat wij een van de weinige Vlaamse gezelschappen zijn die in Nederland voor uitverkochte zalen spelen. Altijd. We hebben daar ons publiek gevonden.’

Europese uitstapjes onderneemt Abattoir met enige regelmaat; een uitnodiging uit Brazilië (van de acteurs uit de film *Cidade de Deus*) moesten ze onlangs afslaan omdat de trip financieel niet te regelen was.

‘We spelen in Nederland voor uitverkochte zalen. Altijd’

Wat hebben we nog meer aan te kondigen? Zowaar een Abattoir-film. *Cinéràma* is een collage van kortfilms, stijloefeningen, verzonnen trailers, enzovoort. ‘Good fun’, vat Lernous het samen. De film, vanaf 22 oktober te zien in KC Nona, bevat onder meer de opname van een poging om een echt bacchanaal op te voeren met zes actrices en 21 flessen wijn. ‘Het mocht drie uur duren, maar ik heb ze na anderhalf uur laten afronden: het ging echt te ver.’ Als de subsidiënt dit toonaangevende gezelschap een beetje gunstig gezind is, wordt de artistieke kern van Abattoir uitgebreid met drie habitués: Kirsten Pieters, Chiel Van Berkel en Pepijn Caudron. En bij wijze van uitsmijter: in oktober 2009 bestaat Abattoir Fermé tien jaar en zou een grote expo met foto’s, kostuums, scripts en tutti quanti moeten worden georganiseerd. Ook de *Chaostriologie* keert terug, als marathonvoorstelling.

Maar nu eerst *Nimmermeer*. ‘Oorspronkelijk was dit een kinderboek’, zegt Lernous. ‘Ik heb het boek vier jaar geleden opgestuurd naar verschillende uitge-

Stef Lernous (l.) en Chiel Van Berkel voor de piano die gebruikt wordt in ‘Nimmermeer’. © Wim Daneels

verijen, maar nooit iets gehoord. Het gaat over Edgar Allen Poe: een erg onaangename mens. Hij schreef alleen maar om geld te verdienen; zijn hart lag er niet bij. *The raven* bijvoorbeeld zag hij voornamelijk als een wiskundige oefening, vanwege het metrum.

Verder bezoopt hij zich vooral en loog hij tegen mensen, zodat ze hem geld leenden. Ik dacht meteen: daar zit een kindervoorstelling in.’ (lacht)

‘Nimmermeer’ van De Maan en Abattoir Fermé gaat zaterdag in

première bij De Maan in Mechelen (Minderbroedersgang 1-3), om 15 en 19u. Info: 015-200.200. ‘They eat people’ volgt op 15 oktober.

ONLINE
www.demaan.be

American Music Club: parels voor de zwijnen

De doortocht van de eeuwige indiegroep American Music Club door ons land ging zo goed als ongemerkt voorbij. Doodjammer.

MUZIEK

VAN ONZE REDACTEUR

TOM HEREMANS

GENT | We zakten door de vloer van plaatsvervangende schaamte, toen de AMC-frontman Mark Eitzel woensdagavond het podium van de Gentse Handelsbeurs opstapte en zijn blik over het publiek liet dwalen. Terwijl Regi met zijn Milk Inc.-fabriekje zes keer het Sportpaleis laat vollopen, kwam er krap honderd man opdagen voor het enige Belgische concert van American Music Club in de lopende tournee.

De afwezigen waren talrijk, en ze hadden ongelijk. AMC maakt al twintig jaar en een tiental prachtalbums lang de mooiste treurwilgmuziek ten westen van Will Oldham, en brengt die parels live altijd weer op zo’n doorleefde manier dat de rillingen ervan over je rug lopen. ‘Ik heb een open hart’, zei Eitzel na de geweldige binnenkomer ‘What holds the world together’, en hij liet ons er de hele avond in meekijken.

Eitzel was opvallend goed bij stem, en bijzonder spraakzaam. Hij had duidelijk een borrel te veel op (volgens intimi heeft hij

altijd een borrel te veel op) en doorspekte het optreden met hilarische bindteksten vol zelfrelativering en wrange humor. ‘Het volgende liedje is nog vrolijker dan het vorige’, zo leidde hij een geweldige versie van ‘Gratitude walks’ in. ‘Het gaat over een lijk dat ik eens in de goot zag liggen toen ik dronken uit een bar kwam.’ Eitzel putte overigens opvallend veel songs uit het album *Mercury* (1993), waarvan ‘Gratitude’ de openingstrack is. Meer dan uit de nieuwste, *The golden age*, in ieder geval, de plaat die hij nochtans verondersteld werd te promoten. Een gewiekst zakenman zal hij wel nooit worden. Een sierlijke performer ook niet. Eitzel strompelde als vanouds on-

beholpen over het podium. Elk optreden is voor hem een gevecht met zijn lichaam, met stroomkabels die klem raken, microfoonstandaards waar hij tegenaan botst en monitors waar hij over struikelt. Ook zijn muzikanten staan al eens in de weg: de nieuwe bassiste Dana Schechter onder meer, en de nieuwe gitarist Jonathan Heine, die Eitzels gitaarpartijen van hem overneemt — de zanger speelde alleen in de bisnummers nog wat gitaar, aandoenlijk klungelig als altijd. Van de originele bezetting blijven alleen nog Eitzel zelf en gitaar-noise-wonder Vudi over, maar dat kon de pret — nu ja, pret — niet drukken: we kregen fantastische versies voorgeschoteld van ‘Night

watchman’, ‘Apology for an accident’, ‘Another morning’ (dat Eitzel inleidde met een openhartige babbel over zijn overleden muze, Kathleen Burns) en het erg geestige ‘Windows on the world’ (veel beter dan op de nieuwe cd). De bisnummers eindigde hij met een kippenvelversie van ‘Jesus’ hands’ (‘mijn enige hit op de christelijke radiostations’). ‘I like to hang out, but I can see you’re not a drinking croud’, luidt de laatste zin van dat nummer. En weg was hij, op zoek naar een volgende borrel.

Gezien op 1/10, Handelsbeurs Gent.

ONLINE
www.americanmusicclub.com